

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 83/03

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. apríla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť P. P., bytom K., vo veci porušenia základného práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 So 268/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2003 doručená sťažnosť P. P., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namietal porušenie základného práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 So 268/02 .

Sťažovateľ uviedol, že Sociálna poisťovňa, ústredie v Bratislave, mu rozhodnutím č. 660 107 6196 z 19. novembra 1999 odňala invalidný dôchodok od 4. januára 2000

s odôvodnením, že podľa posudku posudkovej komisie sociálneho zabezpečenia Sociálnej poisťovne, pobočky Košice, nie je invalidný podľa § 29 ods. 3 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“), ale naďalej len čiastočne invalidný podľa § 37 ods. 3 písm. a) zákona o sociálnom zabezpečení s tým, že o čiastočnom invalidnom dôchodku rozhodne osobitným rozhodnutím. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ opravný prostriedok, ktorým poukázal na svoj zdravotný stav, ktorý sa podľa názoru sťažovateľa od vydania pôvodného rozhodnutia č. 300/96/18 z 2. septembra 1996, keď mu bol priznaný invalidný dôchodok, nezmenil, naopak, podľa jeho presvedčenia mu pribudli ďalšie komplikácie.

Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom č. k. 1 S 64/00-103 zo 4. júla 2000 potvrdil napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredia v Bratislave. Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie na najvyšší súd. Najvyšší súd uznesením č. k. 2 So/99-01 zrušil rozhodnutie krajského súdu č. k. 1 S 64/00-55 z 22. februára 2001 a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Sťažovateľ poukázal na to, že v závere odôvodnenia svojho rozhodnutia najvyšší súd jednoznačne skonštatoval, že krajský súd rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, nevysporiadal sa so všetkými dôkazmi, ktoré boli v konaní vykonané, ani s tvrdením sťažovateľa, že nie je spôsobilý výkonu sústavného zamestnania. Taktiež vyhotovený posudok, na ktorom založil krajský súd svoje rozhodnutie, označil sa nepostačujúci, pretože z neho nevyplýva, na základe akých zmien zdravotného stavu je sústavný výkon zamestnania u sťažovateľa už možný.

Krajský súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 1 S 64/00-103 zo 4. júla 2000 opätovne potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredia v Bratislave, z 19. novembra 1999 č. 660 107 6196. Aj proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd však rozhodnutím sp. zn. 2 So 268/02 z 11. decembra 2002 aj druhé rozhodnutie krajského súdu č. k. 1 S 64/00-103 potvrdil. K potvrdeniu tohto rozhodnutia došlo podľa sťažovateľa bez ohľadu na to, že krajský súd nevykonal dokazovanie, nevysporiadal sa so závažnými tvrdeniami, tak ako ho aj jeho odvolací orgán inštruoval vo svojom uznesení č. k. 2 So/99-01, a napriek tomu o veci rozhodol.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je sťažovateľ toho názoru, že jeho právo na spravodlivé súdne konanie bolo porušené, a žiada ústavný súd, aby vydal toto rozhodnutie:

„Rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 So 268/02, z 11. decembra 2002 bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.

Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 So 268/02, z 11. decembra 2002 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu (...).

Z obsahu podania vyplýva, že sťažovateľ namietal porušenie základného práva upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 So 268/02 o potvrdení rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 S 64/00-103 zo 4. júla 2002, ktorým bolo opätovne potvrdené rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredia v Bratislave, č. 660 107 6196 z 11. novembra 1999 o odňatí invalidného dôchodku sťažovateľovi od 4. januára 2000 s odôvodnením, že podľa posudku príslušnej posudkovej komisie sociálneho zabezpečenia sťažovateľ nie je invalidný, ale je len čiastočne invalidný.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti v podstate kritizoval najvyšší súd za to, že napadnutým rozhodnutím potvrdil v poradí druhé rozhodnutie krajského súdu č. k. 1 S 64/00-103 zo 4. júla 2002 „bez ohľadu na to, že Krajský súd nevykonal dokazovanie, nevysporiadal sa so závažnými tvrdeniami, tak ako ho aj jeho odvolací orgán inštruoval vo svojom uznesení sp. zn. 2 So/99-01 a napriek tomu o veci rozhodol“.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd však nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Do obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať

sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ, ktorý bol kvalifikovane zastúpený pred všeobecnými súdmi, vo svojej sťažnosti neuviedol žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je postihnuté takými nedostatkami, ktoré by odôvodňovali záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení jeho práva na spravodlivý proces, tak ako to tvrdil vo svojej sťažnosti. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, resp. že krajský súd nevykonal všetky dôkazy, ktorých vykonanie predpokladalo skoršie rozhodnutie najvyššieho súdu, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 ústavy.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2003